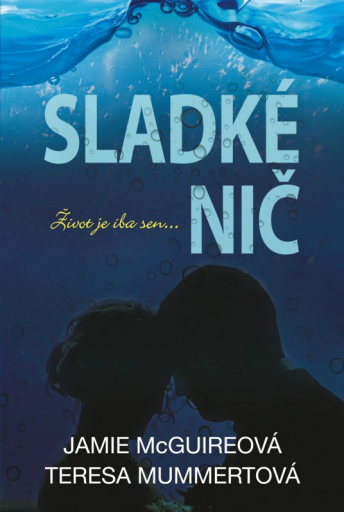

The background of the entire cover is an underwater scene. At the top, a pair of hands is visible, holding a pair of glasses. The water is a deep blue, filled with numerous bubbles of various sizes. In the lower half, the dark silhouettes of a man and a woman are shown in profile, facing each other as if about to kiss. The title 'SLADKÉ NIČ' is written in large, white, sans-serif capital letters, with 'NIČ' being significantly larger than 'SLADKÉ'.

SLADKÉ NIČ

Život je iba sen...

JAMIE McGUIREOVÁ
TERESA MUMMERTOVÁ

**SLADKÉ
NIČ**

SLADKÉ NIČ

JAMIE McGUIREOVÁ
TERESA MUMMERTOVÁ

Original title: Jamie McGuire, Teresa Mummert: SWEET NOTHING
Copyright © 2015 by Jamie McGuire and Teresa Mummert
Cover design © Teresa Mummert
Cover picture: Silhouettes of couple against the sky © Tatiana Chekryzhova/
Shutterstock

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2016
Translation © Róbert Hrebíček, 2016

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunallibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Vilhanová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-587-5

*Jodie Hinnenovej a Erin Dennisovej. Ste láskavé. A Misty
Hornovej. Ste skvelá.*

Jamie

*Joshuovi, mojej minci, ktorá prináša šťastie. Spolu tvoríme
centy. ;)*

Teresa

PREDSLOV

Josh

Keď som zastal pred semaforom na križovatke Holly Road a Jackson Avenue, myslel som iba na horúcu sprchu a pivo, ktoré som si chcel dať s kolegom Quinnom. Po tomto dni sme si ho zaslúžili, veď sme pomohli zachrániť trinásť cestujúcich z prevráteného autobusu.

Vzal som do ruky telefón, ktorého displej sa vzápätí rozsvietil. Prechádzal som kontaktmi, aby som našiel istú ženu, ktorá by sa k nám možno pridala. Túžil som po spoločnosti, vďaka ktorej by som zabudol na všetko ostatné. Prestal som posúvať zoznam a prst som držal nad Carou, odfarbenou blondínou s nezdvorilým vyjadrovaním, no časovo flexibilnou. Stretol som sa s ňou už niekoľko ráz a vedel som, že čoskoro ju budem musieť vymazať. Inak si pomyslí, že naše zrazy majú vážnejší charakter.

Na palubnej doske ležalo blahoželenie k narodeninám od Quinna, ktoré som tam hodil predchádzajúci týždeň. Dvaťdesaťšesť rokov celkom isto stačilo na to, aby človek našiel lásku, usadil sa a vyrástol. Pracovný čas som trávil vo „voze

na mäso“. Nebol som obyčajný svedok najhroznejších a najtragickejších udalostí vo Filadelfii – väčšinu nocí som bol do nich namočený až po uši. Mal som právo odreagovať sa, aj keď to znamenalo, že na zabudnutie som potreboval čiusi pomoc. Odkedy som sa presťahoval do Filadelfie, nevšímal som si výčitky svedomia, ktoré sprevádzali predstavu nezmyselného románika.

Pozrel som doľava, usmial som sa a zahľadel som sa do očí upätej zdravotnej sestry, ktorá mi len pred niekoľkými hodinami urobila zo života peklo.

„Žartujete, však, doriti?“ Zašklabil som sa na ňu napriek tomu, že po dlhej zmene v zadnej časti sanitky robili môjmu telu problém aj tie najjednoduchšie pohyby. „Jacobsová, však?“

Tvár sa jej skrútila a nadobudla zamračený, zhnusený výraz. „Netvárite sa, že ste ma nespoznali.“

Zovrel som ošúchaný volant fastbacku Barracuda z roku 1969, bieleho ako Alpy. Dupol som na plyn, aby Mopar zapriadol.

Jacobsová vyhrnula pery a prižmúрила oči. Pochopil som, že na urgentnom príjme prežila rovnako dlhý, vlečúci sa deň. Vlasý, ktoré mala ešte pred niekoľkými hodinami starostlivo stočené do drdola, jej teraz viseli v podobe pramienkov zaliatych slnkom a lemovali jej tvár. Na ružovom pracovnom odeve sa jej pri golieri ešte stále vynímala hnedá škvrna. Vznikla vo chvíli, keď do mňa vrazila. Puding vyletel do vzduchu a spomedzi mäsitých pier sa jej vydrali vulgarizmy. Vynadala mi, že nedávam pozor, kam kráčam, pričom so mnou ani chvíľu neflirtovala. Nemala ma rada... Ja ju však hej. Veľmi.

Otvoril som ústa, aby som znovu prehovoril, no ona zo

všetkých síl túrovala prius zelený ako dojčenské hovienko. Slabučký motor takmer nevydal hláska.

Keď som otáčal kľukou a naznačoval jej, aby urobila to isté, okno zavrzgalo. Sklo na jej aute sa naproti tomu plynulo zasunulo do dverí. Naklonila hlavu nabok a počúvala.

Venuje mi pozornosť. Prekvapila ma nervozita, ktorú som pocítil. Odkedy som jej na urgentný príjem prvý raz priviedol pacienta, schválne ma ignorovala. Keď sme sa teraz ocitli osamote a naozaj sa so mnou rozprávala, nespomenul som si na obscénosti, ktoré mi zvyčajne chodili po rozume. Namiesto toho som sa hanbil za to, že pravdepodobne vie o polovici mojich stretnutí.

„Chcete mi niečo povedať?“ spýtala sa.

„Neviem, čo to bolo za zvuk, ale myslím si, že sa vám práve pošpinilo auto,“ zažartoval som.

Predstierala hnev. „Moje vozidlo spotrebúva veľmi málo benzínu a zanecháva minimálnu uhlíkovú stopu.“

„Naozaj? Bol to váš najlepší pokus o drsný prejav? Sklamali ste ma, sestra Ratchedová.“

Jacobsová mi ukázala prostredník, no neubránila sa smiechu. Sledovať, ako vylieza z ulity upätosti, bolo zábavné.

„No tak. Skôr ako mi začnete robiť návrhy, dovoľte mi aspoň, aby som vás pozval na večeru.“ Letmo som pozrel na červenú pred nami, potom som sa znova zahľadel na sestričku.

Široko otvorila ústa. Na dôvtipnú odpoveď sa nezmohla.

„S priateľmi idem do O'Malley's. Čo keby ste sa pridali?“

„Voláte ma na rande?“

Náhle som si spomenul na chvíľu, keď som ju prvý raz zbadal na urgentnom príjme. S doktorom Rosenbergom si

vtedy pozreli do očí. Tajnú výmenu pohľadov pravdepodobne nepostrehol nik iný. Všimol som si, že lekár nosí na ľavom prstenníku tenkú striebornú obrúčku, zatiaľ čo Jacobsová nie. Až dovtedy som ju pokladal za lesbiu. Na iný dôvod, prečo si ma tak dlho nevšímala, som totiž neprišiel.

Nemohol som súťažiť s mužmi ako doktor Rose – ani keby ho nemala na dosah. Nebývala v oplotenej štvrti so stráženou bránou, latku si však postavila vysoko. Priťahovali ju chlapi v bielom plášti s kravatou, stabilné a dômyselné typy. Ja som bol muž, ktorý vždy robil iba to, čo bolo potrebné – nič viac, nič menej. Úprimne povedané, aby mi otec zabezpečil vôbec nejakú kariéru, potiahol za správne povrázky. Priznávam, že často som flámoval a míňal nevelké úspory, ktoré mi po smrti zanechal dedko.

Bol som kliše, navyše úbohý. Len zriedka nadišla noc, keď som domov nepriviedol nejakú prváčku na výške iba preto, aby som ju po niekoľkých hodinách vykopol s chabou výhovorkou, že ráno ma čaká práca. Nenadväzoval som putá a nedelil som sa o pocity, nemal som na to dôvod. Promócia však všetko zmenila. Rovnými nohami som skočil do skutočného sveta – sám. Istej mojej časti sa to páčilo. Ak sa človek s nikým nezblížil, nemohlo ho bolieť, keď ho nejaká osoba opustila.

„Nebude to rande,“ ubezpečil som Jacobsovú. Dlaňou som si masíroval boľavú šiju.

Snažil som sa, aby som nepôsobil ako zúfalý kretén. Nechodieval som na rande a Jacobsová ani zďaleka nepatrila do mojej ligy. Bolo však na nej niečo, čo som túžil preskúmať – a nemal som na mysli iba jej nohavičky. „Povedal som si, že... by sa vám zišiel pohárik.“

„Máte pravdu.“

Sklopil som zrak k jej ústam. Nohou som nechtiac stlačil plynový pedál. Hlasný rev motora prešal jej smiech. „Naozaj?“ spýtal som sa.

Prikývla a za ucho si zastrčila prameň medovohnedých vlasov. „Vďaka bohu na mňa doma čaká fľaša vína.“

„Má to byť pozvanie?“ overil som si.

„Nie.“

„Dajte mi aspoň svoje číslo,“ poprosil som ju, keď vodič za mnou zatrúbil. Niekoľko sekúnd čakal, potom vyšiel na krajinu a obehol ma na strane spolujazdca.

Zdvihol som pohľad k zelenému svetlu a popod nos som zaklial. Dúfal som, že môj čas nevypršal. Akoby ktosi vyslyšal moje modlitby, na semafore naskočila oranžová. So zrazeným hrebienkom som znovu presunul pozornosť na Jacobsovú. Horší dojem som na ňu azda nemohol urobiť. Musel som podať lepší výkon.

„Číslo?“ spýtala sa pobavene. „Aby ste si ma mohli pridať do čiernej knihy hanby?“ Zubami sa zaryla hlboko do mäsiť tej dolnej pery. „Naozaj si myslíte, že sestričky neklebetia?“

Nervózne som sa zachechtal. Sledoval som, ako jej usmiata tvár postupne nadobúda zamračený výraz. Každou sekundou bola podráždenejšia, no nedokázal som sa zastaviť. Kým sa so mnou rozprávala, bol som v hre.

„Vy sa mi smejete?“

„Nie, nie, Jacobsová. Skôr sám sebe. Malo mi to napadnúť.“ Zohol som sa, z dlážky som zdvihol centovú mincu a hodil som ju do popolníka. Prstami som si prečesal krátke tmavé vlasy. Všimol som si, že napätý výraz jej z tváre nezmizol. „Ste priveľmi škrobená.“

„Podľa mňa vám to nikdy nedôjde,“ vyhlásila. Jej auto, tiiché ako šepot, vzápätí vyrazilo do križovatky.

Natiahol som ruku, pretože som zbadal to, čo si po pol sekunde všimla aj ona. Vtedy však už bolo neskoro. Na semafore totiž naskočila červená už predtým. Jacobsová zovrela volant a bezmocne sledovala, ako sa k nej zo strany vodiča rýchlosťou šesťdesiatpäť kilometrov za hodinu rúti ťahač s návesom. Výraz na jej tvári prezrádzal hrôzu. Ozval sa náraz. Vzduchom sa šírili zvuky svedčiace o krútení a praskaní kovu.

Volant som zovrel tak pevne, až sa mi zdalo, že mi pod tlakom puknú kosti. Sledoval som, ako sa triešti sklo a ku mne letia zdeformované zvyšky priusu. Brzdy ťahača protestne zaškrípali. Z hrude sa mi vydralo Jacobsovej meno, no varoval som ju neskoro. Prineskoro.

Bol som zvyknutý zachraňovať ľudí po tragédiách. Keďže som nebol svedkom hrôzostrašných udalostí, pripadalo mi ľahké dištancovať sa od ich bolesti.

Horúčkovo som cúval preč od vraku, ktorý sa na mňa rútil. V podvedomí mi ustavične zneli Jacobsovej posledné slová.

Zatvoril som oči. Pocítil som, že akási sila potisla auto dozadu, a odovzdal som sa osudu. Šijou som narazil do opierky hlavy. Keď ťahač napokon zastal, svet sa upokojil. Ticho bolo ohlušujúcejšie ako desivá nehoda. Dvere som otvoril až po niekoľkých pokusoch. Zaprel som sa do nich plecom, vystúpil som a rozbehol som sa k sestričkinmu rozsekanému priusu. Pod nohami mi najskôr vŕzgali kamene, potom sklené črepiny. *Zachránim ju. Zachránim nás oboch.*

* * *

Sedel som v čakárni na tej istej chodbe, ktorá viedla do jej izby. Hrýzol som si nechty a pohojdával som nohou hore-dolu. Zdravotné sestry, lekári a rodinní príslušníci prechádzali popri mne bez povšimnutia. Nepostrehli, že celý môj svet sa otočil o stoosemdesiat stupňov. Zmenilo sa v ňom úplne všetko.

„Josh,“ oslovil ma Quinn, ktorý sa zrazu zjavil nado mnou. Posadil sa na stoličku vedľa mňa a potľapkal ma po pleci. „Si v poriadku?“

Namiesto odpovede som sklopil zrak k dlážke.

„Všetko sa vyrieši. Hlavne vydrž, kamoš.“

Zármutok a stratu zažíva azda každý. Tvoría súčasť života. Učíme sa ceníť si vzácne okamihy, ktoré sa môžu tak rýchlo skončiť. Nikdy som si nevedel predstaviť, že by som mohol prísť o čosi skôr, ako som to nadobudol. Človeka neraz zlomí, ak sleduje, ako mu spomedzi prstov vyklíza niečo, čo nestihol zovrieť. Dalo mi to však šancu očistiť sa, stať sa hodným pozornosti Jacobsovej pre prípad, že sa napokon naskytne vhodná chvíľa na zoznámenie.

PRVÁ KAPITOLA

Avery

Svaly ma rozboleli ešte predtým, ako som otvorila oči. Nesnívalo sa mi, ale nevedela som si spomenúť na okamih zrážky. Pamätala som sa iba na bolesť. Keď som však ostro uvidela izbu, v ktorej som ležala, nepríjemné pocity takmer celkom vymizli.

Škaredé hnedo-fialkasté tapety sa v kútoch olupovali. Umelé rastliny a kópie akvarelov mali navodzovať dojem obývačky z osemdesiatych rokov 20. storočia. Každý by však prišiel na to, kde sa ocitol, už podľa pachu.

Keď do miestnosti vošla sestra Michaelsová, z vrečka modrého pláštá s kvetovaným vzorom jej visel fonendoskop. Pod očami mala rovnaké tmavé kruhy, aké som si zbadala na tvári, keď som sa uprostred zmeny pozrela do zrkadla. Zvyčajne pracovala na jiske, no niekedy so mnou fuškárčila na urgentnom príjme. Niežeby aspoň trochu pomáhala. To, že som sa ocitla v jej starostlivosti, ma znepokojilo.

Keď manipulovala páskou, ktorou som mala prelepený infúzny vstup, pod tenkou kožou ruky sa mi krútil drobný

katéter. Zamračila som sa a zdvihla som zrak. Najskôr som zbadala príšerné kučeravé oranžové vlasy Michaelsovej, potom okolie. Áno. Celkom určite som v nemocničnom krídle, kam z jisky presúvajú stabilizovaných pacientov.

Nanešťastie tam panoval nedostatok zamestnancov a Michaelsová musela doháňať celé hodiny. Ako zvyčajne.

„Vyzeráte v poriadku, Jacobsová. Vydržte. Robíme si o vás starosti,“ vyhlásila.

Znova potáhala za pásku.

„Preboha, Michaelsová. Hlavne pokoj,“ ozvala som sa. Môj hlas pripomínal zvuk, ktorý vzniká pri trení dvoch brúsnych papierov. Hrdlo ma páliło.

Prelakla sa. „Ach.“ Okuliare s čiernym rámom si prstom zdvihla ku koreňu nosa. Jej tón prezrádzal skôr prekvapenie než vzrušenie.

„Ak ste tu, kto vzal za mňa zmenu?“ spýtala som sa.

„Teraz vám...“ Opäť sa načiahla za páskou.

Odtiahla som sa od nej. „Prestanete s tým, doriti?“ vyštekla som. Už teraz ma kvárili výčitky svedomia. Bola to pravda: zdravotníci sú najhoršími pacientmi.

Po dlaždiciach klopkali talianske kožené topánky doktora Rosenberga. Znepokojene zahmkal. Poskočilo mi srdce. Oči, modré ako oceán, sa mu zaligotali napriek tomu, že ma zbadal vo vakovitom nemocničnom plášti. Moja tvár pravdepodobne pripomínala zdeformovanú paradajku, radšej som však zdvihla ruku a urovnala som si strapaté vlasy. Dúfala som, že slušný účes odpúta jeho pozornosť od zvyšku môjho tela.

Nevzdychla som si a nehládala som na jeho hrubé obočie či hranatú bradu. Keď Michaelsová robila všetko to, čo som

nechcela spraviť, vôbec som na ňu nezavrčala. Koniec koncov, doktor Rosenberg nepatrí mne, ale pani Rosenbergovej a svojej dospievajúcej dcére. Na rozdiel od Michaelsovej som však nemusela snívať o tom, že mu na mne záleží. Bolo to tak. Stál vedľa postele a prezeral si ma cez trápne tenký nemocničný plášť. Hoci pracoval na urgentnom príjme o tri poschodia nižšie, na tvári mal znepokojený výraz.

Keď sa dotkol mojej ruky, snažila som sa, aby sa mi z úst nevydral výkrik. Horúcimi prstami stúpala od dlane k zápästiu, potom chvíľu počkal a odmeral mi pulz. „Silný, keď vezmeme do úvahy, že... Pravdepodobne môžeme...“

V nemocnici ho začali vyvolávať. Kývol na Michaelsovú. „Postarajte sa o ňu.“

„Pravdaže,“ odvetila spevavo.

Z jej koketného tónu mi zovrela krv. Lekár bol síce krásny, inteligentný a šarmantný, no vedomie, že je ženatý, vôbec neutíšilo iracionálnu žiarlivosť, ktorá na mňa okamžite doľahla. Aj keď Michaelsová flirtovala so všetkými, čo mali semenníky a titul PhD.

Keď doktor zmizol na chodbe, na posteli som sa nadvihla a posadila som sa vyššie. „Aký deň je dnes?“

„Vďaka Bohu piatok.“ Michaelsová si vzdychla a pozrela na monitor.

„Skúste urýchliť moje prepustenie, dobre? Dnešnú zmenu už nestihnem, ale nemôžem si dovoliť zmeškať aj zajtrajšiu. Mám zastúpiť Deb.“

S Deb Hamatovou som chodila do rovnakej zdravotníckej školy. Na urgentný príjem v Nemocnici svätej Anny nás navyše prijali v rovnaký deň. Bola to jediná kolegyňa, ktorú som oslovovala krstným menom, a jediná sestrička, ktorú by som nevyhladila zo zemskeho povrchu, keby mi po-

vedala Avery.

Michaelsová sa ku mne naklonila, aby mi z tváre jemne odhrnula zatúlaný vlas. Odtiahla som sa. „Ničím sa netrápte. Budem vám kryť chrbát, sestra.“

Keď odchádzala, prekrižila som si ruky a funela som. Zvyčajne sa správala ako lenivá, neprofesionálna naničhodnica. Bola odo mňa iba o niekoľko rokov mladšia, no rodičia za ňu ešte stále platili účty. Preto nemala motiváciu na riadnu pracovnú etiku. Ak by v blízkosti koncertoval Bruno Mars, zavolala by do práce, že ochorela. Popálila som sa už veľa ráz, takže som vedela, že si nemám nikoho obľúbiť. V tej chvíli však Michaelsová prejavovala súcit a trpezlivosť s mojou mizernou náladou, preto bolo veľmi ťažké, ak nie priam nemožné, aby som k nej cítila odpor.

Prešla som si prstami po zuboch. *Chvalabohu mi zostali všetky.* Prehmatala som si tvár. *Fíha! Lepšie, ako som si predstavovala.* Pokrčila som prsty na nohách. *Áno. Odídem od-tiaľto po svojich.*

Krátko po tom, čo som si skontrolovala zranenia, mi Michaelsová dala zelenú. Priniesla mi aj zopár osobných vecí, ktoré sa našli vo vraku. Z nemocničného pachu, ktorý svedčil o bielení a sterilizácii proti baktérii *Clostridium difficile*, som sa odšuchtala do taxíka, kde som cítila pot a pleseň.

Keď som si zaviazala druhý plášť, ktorý som používala ako župan, šofér sa zatváril rozpačito. „Ste si istá, že už môžete ísť domov?“ spýtal sa.

„Vyzierám tak zle?“

Zatiaľ čo som si s námahou zapínala bezpečnostný pás, snažila som sa nevšimáť si v spätnom zrkadle jeho zvedavé oči.

„Ste v poriadku?“ vyzvedal.

„Pravdaže.“

„Ste chorá? Nepovraciate mi taxík, však?“

„Autonehoda. Nič mi nie je. Ďakujem.“

„Nemohla po vás prísť rodina?“

„Nijakú nemám,“ priznala som.

Až dovtedy mi nenapadlo, aby som niekomu zavolala. Žila som sama už tak dlho, že rodina mi pripadala ako neznámy pojem. Mala som tetu a na Floride žilo niekoľko bratrancov a sesterníc, no nepoznala som ich. Určite nie tak dobre, aby som im mohla zatelefonovať a oznámiť, že som prežila menej závažnú haváriu.

Mala som plné ruky práce, preto som takmer nevníkala, že som sama. Na takéto situácie sa však rodina hodila. Keby som ju mala, nemusela by som sa viezť domov v taxíku v dvoch nemocničných plášťoch a protišmykových ponožkách farby ovsenej kaše.

„Kde máte šaty, dieťa moje?“ spýtal sa ma vodič.

„V skrini.“

„Nikto vám ich nemohol priniesť? Vôbec nikto?“

Pokrútila som hlavou a nadiktovala som mu adresu bydliska. Konečne vyrazil vpred. Keď dostal odpoveď na očakávanú otázku *Čo robíte?*, na pozadí džezovej hudby z rádia do zunovania rozprával o svojom vbočenom palci, celoživotnom odpore k surovej zelenine a zlozvyku vyfajčiť dva balíčky cigariet Pall Mall denne. Len čo sa ľudia dozvedeli, že som sestrička, z nejakého dôvodu cítili potrebu zdôveriť sa mi so všetkými zdravotnými prehreškami. Asi chceli, aby som im dala rozhrešenie alebo stanovila diagnózu. Nikdy som však neurobila ani jedno, ani druhé.

„Je to ono, zlatko?“ spýtal sa taxikár a hrubým prstom, tmavým od dehtu, ukázal na budovu. „Tuším tam raz žila

jedna moja bývalá.“

„Myslela som si, že všetci vo vašom veku sa zosobášili s prvou ženou, s ktorou chodili.“

Vystrúhal čudnú tvár. „Nie. Bol by som to urobil, no nepočkala na mňa.“ Ukázal na vyšívajú čiapku s nápisom VETERÁN. „Vojenské námorníctvo.“

„Ďakujem za službu vlasti.“

Uznanlivo prikývol. Za zožltnutými nechtami mal špinu a na tvári, ošľahanej vetrom, najmenej dňové strieborné strnisko. V minulosti slúžil krajine a jeho ruky prezrádzali, že okrem šoférovania taxíka prijal aj náročnejšie zamestnania. Práve preto som mu chcela dať štedré prepitné. Nemala som kabelku či vrecká a bola som takmer bez peňazí. Otvorila som ruku, v ktorej sa skrývalo niekoľko pokrčených dolárových bankoviek a kľúče.

„Vybehnem nahor a prinesiem peniaze,“ navrhla som. Keď som otvárala dvere, moje ubolené svaly sa sťažovali.

„Nemocničné cestovné je vždy slabé,“ zavrčal.

„Nie, zaplatím vám. Počkajte tu, prosím. Hneď som na späť. Taxameter nechajte bežať. Uhradím vám aj čas.“

Pohľad mu zjemnel a usmial sa. „Zaplatíte mi nabudúce, dieťa moje. Väčšina ľudí mi čosi také neponúkne.“

Na okamih som zabudla, že nabudúce naozaj bude. Kto vie, na ktorom vrakovisku sa ocitol môj úbohý azúrový prius. Keď som sa v ňom kotúlala na druhú stranu križovatky a potom na poličko trávy, celkom sa zdeformoval. Nejakým spôsobom som z neho vyviazla so zdravou kožou, čakalo ma však množstvo jász taxíkom. Keď som si to uvedomila, rozbolelo ma srdce. Prius ma ochránil, no teraz sa dal použiť už iba ako zdroj náhradných dielov.

„Ďakujem,“ nadviazala som a pozrela som na licenciu na

palubnej doske. „Melvin.“

„Stačí Mel.“ Podal mi poohýbanú a zamazanú vizitku. „Ak budete potrebovať odviezť, zavolajte. Na ďalšie pozornosti podniku však zabudnite.“

„Pravdaže. Urobím to. Vďaka.“

Nechal ma stáť na obrubníku pred verandou budovy, kde som bývala. Zamávala som mu, s námahou som vyšla po schodoch a otvorila som dvere. Bola som rada, že byt je na prvom poschodí. Už po polovici schodiska sa moje telo preplo do režimu tempomatu – sotva som kládla jednu nohu pred druhú. Zasunula som kľúč do zámky, otočila som ním a zaprela som sa do dverí. Vošla som dnu a opierala som sa o ne, kým sa nezavreli.

„Vďakabohu, že je piatok,“ vzdychla som si a zviezla som sa na dlážku.

V byte som žila už dva roky, no ešte stále vyzeral ako čosi, na čo by realitný agent lákal potenciálnych nájomcov. Zatlkať klince do stien, ktoré mi nepatrili, mi nepripadalo správne. Nedalo sa tým však vysvetliť, prečo som si nekúpila skutočné taniere.

Pozrela som na kuchynské skrinky bez dvierok, ktoré odhaľovali moju zbierku papierových tanierov a plastových pohárov. Zodpovedali im umelohmotné príbory v zásuvkách nižšie. Pod pracovnou doskou linky ležala zaprášená jenská misa, plytká panvica a hrniec. Jedenie mimo domácnosti až dovtedy predstavovalo skôr kratochvíľu než nevyhnutnosť.

Zdvihla som sa a prinútila som sa prejsť na druhý koniec izby. Prehrabávala som sa v lekárničke, kým som našla starú fľašku Lortabu. V dlani som obracala malú tabletku farby drozdieho vajca, potom som si ju hodila do zadnej časti hrdla a zapila som ju trochu vyšumeného ná-